

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYELET SZAKLAPJA,

MINT

AZ „ERDÉLYI GAZDA“ ÖNÁLLÓ MELLÉKLETE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A méhészetre vonatkozó minden közlemény a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez czimzendő (Ó-vár, Bástya-utca 9. sz.)	A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt, körí tagsági díj 1 frt. A tagsági díjak a Méhész-egylet pénztárnoka Gebhardt Döméhez küldendők (Kül-Monos-torutca 57. sz.)	Egyleti tagok, a 2 frt rendes, illetőleg 1 frt körí tagsági díjért ugy a „Erdélyi Gazda“-t, mint a „Méhészeti Közlöny“-t díjtanul kapják
---	--	--

III-ik évfolyam.

1888. február 15.

4. szám.

Kezdőkről a kezdőknek.

(Vége.)

Azt a sajátságot is tapasztaltam, hogy némely kezdő, akár saját hajlama, akár mások befolyása által határozta is el magát a méhtenyésztessel foglalkozásra: egyidejűleg tájékoztatja is magát arról, hogy t. i. mennyi mézet ad egy műkaptárban tenyésző méhesalád egy évben. Aszerint tesz számítást, hogy mennyi méhesaládot kell tenyésztenie, hogy számítása szerinti jövedelmét vehessen be azokból. Terveket alkot a leendő méhésztárs, anélkül hogy a legszükségesebb tudnivalókról fogalma volna. Minden számítás nélkül a helyi viszonyokra és kedvezőtlen, váratlanul bekövetkező időjárásra. Egyedüli törekvése tehát a szaporításra irányul. Itt aztán az óvatosságra vonatkozó figyelmeztetés a teljesség szaporitást illetőleg keveset használ. Hiába hozunk fel számos példákat, hogy azok, kiknek anyagi tehetsége engedé, már ezeket fektettek be és kárát vallottak, miután az anyagi képesség egyedül semmitsem bizonyult, nélkülözhetetlen és fő tényező első sorban a szakemi képesség. Tanulni kell tehát a pedig kevésse el kezdve, akkor aztán biztosra vehető pl. az a számítás, ha egy műkaptárban kezelt méhesalád, avatott kezelés mellett ad 10 kiló mézet egy nyári évadban. 50 család ad összesen 500 kilót. Ez ellen nincs semmi kifogásom. El is érhető az, sőt több is, de ismétlen a befektetett tőke kiegészítő részét a szakértelem kezezi. Addig tehát, a míg ez is elsajátítva leendő, maradjunk a kiesnybeni tenyésztés mellett. Tény az is, hogy pontosan kezelt 10 család több hasznot ad, mint 100 elhanyagolva.

Hogy pedig sok kezdő önként kárt okoz magának, azt 3 év alatt, mióta szerény napszámosa vagyok méhészetünk ügyének, azt bőségesen alkalmam volt tapasztalni; mert azóta csakély számításal mintegy 160 Bodor-féle kaptárt belakoltam szorványosan ahová eddig eljutottam, még pedig a régi kupos kasokból roktönzött dobrajokkal és mind saját termékeny anyjokkal, melyekhez egypár költséges lépet is vágtam ki a kasokból, azokat keretekbe szabván, s hozzá még egy pár egyszámú mülépet is adtam a belakolt rajoknak. Egyszóval oda tö-

rekedtem, hogy erőteljes családokká fejlődjék. És az meg is történt kivétel nélkül.

Tudni való tehát, hogy gyorsan is fejlődtek, minek méltán is örültek az illetők. És mind azt az óhajt kifejező kérdést intézték hozzám, hogy nem adhat e még abban a nyári évadban legalább egy rajt, az a belakolt raj? Természetes, hogy én még a legkedvezőbb esetben is annak minden áron való megakadályozását ajánlottam. — Elszoktam ilyenkor annak rendje szerint mondani, hogy oda törekedjenek első sorban, hogy kiépüljön a költőtér 20 kerete kizárólag dolgozó sejttel, s hogy azt csak úgy lehet elérni, ha arra célra mülépet használunk stb. stb. Hát a mézkamarát mikor kell megnyitni? Ezt a kérdést soha el nem mulasztja egy kezdő méhésztárs sem hozzám intézni, kivéven ha megelőzte erre a tárgyra vonatkozó előadásom. Elmouodom aztán, sajnálkozásukra, miszerint a műrajnál a mézkamara megnyitására aligha szükség lesz, elég, ha az első nyári évadban be képes épi eni, a költőtér; sőt ha az szerencsésen megtörtént is, kérdés, hogy nem szünt-e meg már akkorra a mézelés is? ha nem, akkor megnyitható; ellen esetben nem volna annak értelme, sem haszna. Átérve azután az anya, illetve a tenyészaládokra, előadom a különbséget az anya család és műrajok között és a követendő eljárást, a műraj készítés és a mézkamara vonatkozólag.

Hogy aztán mily eredménye lett a töllem telhető szakszerű pontossággal teljesített gyakorlati: valamint félre érthetlen és minden részletekre kiterjesztett, elméleti előadásomnak: arról csak akkor volt alkalmam meggyőződni, midőn beteleltetés eszközlése s tanítása céljából ismételve fölkerestem t. tanítványaimat. Mindazokat, amit visszatérésom alkalmával láttam és az általam elért eredményt illetőleg tapasztaltam; azzal dicsekedni semmi okom sincs, de hosszúra is terjedne azok elősorolása. Csak néhány részleteiről szólok tehát ezuttal. Nagyon kevesen használtak mülépet, mások berakták a mutatoul készített néhány felleges viaszvonalal ellátott kereteket; a legtöbbon pedig berakták azon módon minden viaszvonal, vagy lépnyom nélkül, amennyi a kaptárba fért. Képzelné lehet tehát azt a sok különféle alakú vad építést, melyek ném-

csékely dolgot adtak, amíg azt mind rendbe tudtam hozni egészen a betelelésre. Találtam a műrajaim közül kirajzottakat. Volt tulbuzgó, szaporításra törekvő, mint fennebb már jeleztem, aki a dobrajomból is műrajt csinált. Nem tehettem tehát egyebet, úgy egyik, mint a másik unokával, mint azt, hogy vissza tereltem őket oda, honnan kikerültek. Belátom azt, hogy mindazon hibák, mellyel vándor utaimban utasításaimmal ellenkező eljárással találkoztam, részint tulhajtott egyszerűtetet, részint tapasztalatlanság és főképen a méhek-től felelemnek tulajdoníthatók. Mindazonáltal az ügy érdekében szükségesnek tartom nyilvánosságra hozni téves eljárásaikat, hogy azokból tanúságot merítve, a kezdő méhésztársak jövőben hasznukra is fordíthatják.

Hát a „mézkamara“? Ezt se mellőzhetem hallgatással. A mézkamara iránt nem ám csak a kezdők, de általában az egész méhészeti tábor nagyközönsége egyaránt érdeklődik. Ez hozza az aratást, a méhészt fáradtságának jutalmát. Ámde a ki aratni akar, annak előbb szántani s vetnie kell. Oda kell törekedniük, hogy méheink elébb a költő ürt, illetve abban minden keretet beépítsék, kizárólag dolgozó sejtékkel — az pedig műlép behasználásával elérhető; — és midőn azt részben méz és költéssel is betöltötték, akkor nyitandó ki a mézkamara, s akkor is csak abban az esetben, ha még mézelnek s dolgoznak méheink; mert ha felhagytak a munkával, hasztalan volna annak megnyitása. Előbb tehát a költő-ürnek kell reudben lenni s csak azután várja a méhészt a méz-szűretet; ha nincs méz főlöszleg: meg kell nyugodnia, mert mindig nincs ok a panasza, ha nem is ad a raj főlöszleg mézet: elég, ha telelő-képessé lett. Majd megfizet a következő évben. Lehet, hogy egy műrajt ad, és mézből is adhat jutalmat.

Számos kezdőtársat tudnék megnevezni, kik a mézkamarára vonatkozó utasításommal és főleg annak idő előtt való megnyitásával is ellenkezőleg jártak el, annyira, hogy egyesek talán utánam is lestek, s midőn távoztam, a határt is oda hagyván, azonnal felnyitották az átjáró rést, felhocsátották a méheket a mézürbe. Annyi bizonyos, hogy nagyon kevés ama álhathatosak száma, a kik idő előtt meg nem nyitották a mézürt. Valamint azokéi is, akik műlépet használtak. Voltak néhányan, a kik csupán a mézkamarát nyitották meg, az üvegajtót érintetlenül hagyák. A dobraj aztán úgy maradt, a mint azt berendeztem 8—10 kerejtél. Midőn kérdém miért tették? „azért hogy egy kis tiszta mézet hordjanak oda is“, mondák; ennek aztán az lett az eredménye, hogy sem itt, sem ott nem volt semmi; de végzetessé is válhat a méhcsaládokra nézve is, ha megnyitjuk a felső részt, mielőtt a család kellően megnépesült volna; azáltal, hogy a nép megoszolva, egy része felhuzódik, könnyen meghülhet a költés, az pedig magában is elég veszedelmes baj. Jobb tehát egyesült erővel alól dolgoztatni őket, míg kellően megerősödnek. A betelelés előtt sokan főlhasználták a mézet, kevés maradt a telelőre, kupos kást kelle azokhoz feláldozni, s azt méz és népivel együtt beosztám a műkaptárokban levő családok főlsegélyezésére.

Tanácsolom a kezdő méhésztársaknak, hogy a legszükségesebb tudni valót, az időszaki teendőkre vonatkozó tájékozást

szerezzék meg maguknak. És az nem is leend nehéz feladat. Akkor aztán nem rontják meg méheiket akaratlanul. Hiszen annélkül is nagyon sok azok ellenségeinek száma. De van még egy olyan ellenség is, mely a méhek életére legveszélyesebb, legrombolóbb az eddig ösmerteken kívül. Annak leküzdésére törekedjünk tehát. És az a méhek veszélyes ellensége — a mit „Berlepsch“-ünk, Bárá Ambrózy Béla ur szerint, nem más, mint a „tudatlanság“.

Abend András,

A méh-tetű.

Nagyobb szakértelemmel, több eredménnyel és haszonnal igen, de több kedvvel s nagyobb örömmel senki sem foglalkozhatik a méhekkel mint én. Nagy gyönyörűségemre szorgalmat minden kis siker és kedvező mozzanat, a mi a méhészeiben, a méhek életében előfordul; de aztán éppen úgy lehangol és aggódhat — másfelől — az, ha kedvetlen és káros jelenségeket is kell tapasztalnom. Már pedig ilyenek is szoktak előfordulni a méhészetben, azt hiszem, nem csak nálam, hanem szakavatott méhészeknél is.

Egy ily, nálam jelenben előfordult s rám nézve aggasztó jelenséget szándékozom jelen soraimban felemlíteni. Azt ugyanis hogy méheimet meglepte a méhtetű.

Én ezen állattal még eddig nem voltam ismeretes. A mult évig hírét sem hallottam. Akkor olvastam, hogy létezik, a „M.-Közlöny“ valamelyik számából. Azt tudtam s tudom, hogy minden állaton van valami élősdű állat; és hallottam arról is, hogy a balhának is volna balhája. A mi már a méhféléket illeti, azt is tudom, hogy a dongón is van élősdű állat, mert láttam egy vízbeesett dongón, hogy testének a vízből kiérő részére valamiféle apró — és pedig a most megismertem, méhtetűhez hasonló — állatsereg huzódott fel; de a méhet annyira respektáltam, oly tiszta állatnak tartottam, miszerént eszembe sem jutott, hogy rajta is lehessen élősdű állat; minthogy nem is vettem észre soha, ámbár teste részei tanulmányozása végett elégszer vizsgálgtam.

Hogy a mult év a méhekre nézve kedvezőtlen és szegény volt, azt mindenki tudhatja; legalább a mi vidékünkön az volt. Az egész tavaszon, el június közepéig általában nem járt méhek való enyhe idő; a miért rajunk sem lett s mézünk is kevés. Hanem aztán, hogy szeptember 22-én nagy hirtelenséggel milyen fanyar idő állott elő, az ritkaság. Az ezen napon beállott esős idő oly fanyar hideg léggel érkezett hozzánk, hogy minden oly méh, a mely a tömegtől, nem csak a kason kívül, hanem a kasban belől is — különválva volt, ott dermedt meg, a hol a hideg beálltával találtatott. Csaknem minden kas röplyuka környéke tele volt ily dermedt méhekkel. Kedvem jött ezeket összeseperni és felmelegetni. Ekkor láttam először a méhtetűt. A dermedt méhekről melegetés közben alig látható apró fehér bogárcák futkostak szélyel. Akkor nem nagyon vettem számba őket. Hanem most, február első napjaiban vizsgálván méheimet, ismét nagy mértékben fedeztem fel ezen bogárcákat és eszembe ötlött az is, hogy ezek nem egyebek, mint méhtetűek. Kü-

lönösen a lehullott méheket támadják meg nagy mértékben. Felemésztik úgy, hogy csak szárnyaik maradnak meg s a testből még valami kis kéreg. Ezen tapasztalatom aggodalmat keltett bennem méheim iránt.

Alapos-e ezen aggodalom? Bántják-e a bogarak az élő méheket is? És lehet-e annak valami komoly káros következménye? Mi szolgálhat okul a méhetű előállítására és szaporodására? Mit s miként kelljen tennie a méhésznek, hogy méheit attól megóvhassa vagy meggyógyíthassa? Ezekben óhajtanám tudni tapasztaltabb méhésztársaim észleleteit és véleményét!... —

Kozma Dimén.

A méz értékesítésének kérdéséhez.

A „Méhészeti Közlöny“ idei 3-ik számában Mitroványi ur megtámadja Tanos Pálnak a „Méhészeti Lapok“ 1887. évi 12-ik számában megjelent „Neiszer revidius“ című cikkét, melyben kakucsi (Pestmegyei) tartokomon levő méhtelepemen tett tapasztalatait közölte.

A Mitroványi ur cikkére vonatkozólag, észrevételeim a következők:

Mitroványi urral teljesen egyetértek arra nézve, hogy 400 anyatorzs után 400 kgr. méz nem valami sok — felesleges erre hasonló példákat czitálni — bízom, hogy lesznek jobb idők is mint az elmúlt évek; de miután vidékünkön, sőt még a közeli tőszomszédságomban is nem voltak képesek a régi mód szerint, annyi mézet termelni az elmúlt 1886 és 1887-ik években, hogy copulatio nélkül, rendszeren betelöltetni képesek lettek volna méhcsaládjaikat, s sorra elpusztultak, — akkor bocsánatot kerek, tiszt. Mitroványi ur, nem megvetendő eredmény az általam elért különösen ha tekintetbe veszi, hogy 433 betelelt méh-családjaim átlag $9\frac{3}{100}$ kgr. mézzel vannak ellátva.

Hogy a főhordási és rajzási idő alatt miért helyezem a legfelsőbb etage-ba, az ugynevezett „méz-ür“-be az anyát és fiasítást, s mi vezetett arra, bátor leszek lehetőleg tárgyilagosan előadni — tapasztalataim alapján.

Néhány évvel ezelőtt csak sejtes méz előállítására igyekezett majdnem minden méhész, tehát én is, de mihamarább beláttam s velem együtt számosan, hogy az nem jövedelmező a termelőre, mert a kifogástalanul kiépített, bepecsételt, fehér színű szűz sejtek száma aránylag kevés és elárúsítása, becsomagolása nem csekély nehézségekkel van összekötve s hogy a sejtes és pergetett méz áru között nagy differentia nincs, elhatároztam tehát, hogy pergetett méz termelését próbálom meg.

Az 1885-ik évben az anyákat a főhordási és rajzási idő alatt, anya-zárkába (weiselkäfig) helyeztem el, mézém kevés lett és a méhcsaládok, dacára annak, hogy az anya elzáratásakor igen erősek voltak, az anya fogsága alatt igen meggyengültek és bőven rajzottak; az anya fogságban lévén, a méhek fiatal anyákat neveltek s minduntalan rajzottak, — habár az anyabölcsöket lehetőleg kimeszeltem!

Itt megjegyzem, hogy szerintem a nagybani és racionális méhészet, nem csupán méz nyeres, hanem a rajzás szabályozása által dominál; Dr. Dzierzon említett gyémánt-szabályai egyike azt is mondja: „rajzani hagyni, a mi rajzani akar, igaz hogy legegyszerűbb, de a legeggyűbb most is“ — én szintén csatlakozom azon nézethez s eliensége vagyok a természetes rajoknak, a méhek szaporítását csak mű-rajok készítése által tartom leghelyesebb módnak.

Következő 886-ik évben az anyákat az előbbi év tapasztalatai alapján három sejtre (anyavár) a középső etage-ba zártam el, hogy a petezés ne szüneteljen és a természetes rajzás gátolva legyen; mézből bővebb szüretem volt mint az előző évben, dacára, hogy a fő hordás (akác virágzás) alatt folyton esett az eső, de méhcsaládjaim nem lettek oly erősek, mint a hogy vártam; kevésnek bizonyult a petezési hely, rajzás alig fordult elé, csak ott, a hol az anya véletlenül kiszökhetett.

Ezen több évi eljárásom arra vezetett, hogy a múlt 887-ik évben, a mézürt teljesen felhasználjam az anya részére a főhordási és rajzási idő alatt, s pedig egészen úgy, mint azt Tanos ur leírta, mézzel aránylag bőven fizettek, ha a vidék és szomszédjaim balsikeres eredményét veszem tekintetbe is, természetes raj alig fordul elő, a mi nálam fő rubrica.

Most kérdem Mitroványi urat — melyik mód ajánlatosabb, a régi mód, vagy az, melyre tapasztalataim vezettek s melyet ezentul hűségesen követni fogok, az említett nagy és kétszeres fáradozást nem ismerem el; mert az anyákat, a még nyitott bepetezett sejtekkel a méz-ürbe felrakni gyors munka, pl. méhészem és egy 12 éves fiu 433 e czélra berendezett kaptárral 10 — 12 nap alatt végzi az elzárási munkát. — Mit csinálnék én, ha nagy számú méh-törzseim sorban rajzanánk, vagy a pergetési időben kétszer-háromszor 12—13 ezer sejtet átkutatni kellene az anya keresése végett? megköszöném az ily egyszerű, régi szokásu eljárást — megörülne ott egy lelkiismeretes egyén — bár lenne az oly ügyes méhész, minőt Mitroványi ur óhajt.

Mint látni méltóztatik, nem két heti mézhordás az irány, melyen haladok és melyet Tanos ur jónak mond, hanem saját tapaszt. eredménye és most saját személyem iránti kötelességből tartozom annak kijelentésével, hogy ezen próbálgatásaimmal és az által elért eredménnyel senkinek sem dicsekedtem, elárulta az maga magát.

Egyik veterán szomszéd méhésztársam néhány kaptárral tett próbát és gazdagon játalmazta fáradozását és költségezését — mert a Hannemann-féle rács, nem épen a legolcsóbb holmi.

A sokat emlegetett nagyobbított sejt körvanalok a múltépeken, nem fogják szerintem a várt sikert felmutatni, mert a rajzás nem lesz akadályozható; többször elnéztem méheimet leginkább a múlt évben — igen erősek voltak — a természeti ösztön által ingerelve kirepültek, rajzási száundékból, az anya nem jöhetett ki — szépen visszarepültek egytől-egyig s a bölcsöket szétrombolták.

Végül Dzierzon egy másik arany vagy gyémánt mondását citálok, mely azt mondja: „tudhatni a tudáshoz igaz, mindig csak egy lépés, — de a gyakorlat teszi mesterré az embert.“ —
lfj. Liebner József.

Válasz az „Alázatos zummogás“-ra.

Goboczi Károly, veterán méhésznök, a „M. K.“ idei 3-ik számában Zumm aláírással közlött sorokra választ küldött be. Annak subjectiv nemét mellőzve, a dolog lényegére vonatkozólag közöljük a következőket:

Először is azt kérdelem, melyik méhésznök az, a ki dermesztő hidegben a méhekre akár felül, akár oldalt nyitogasson. Mert az oldalt nyitogatás sem lenne kevésbé ártalmas: sőt mint tapasztalható, egy felül nyitott verembe sohasem oly erős a hideg lég tödülés, mint az oldalán nyitott épületbe; így van az a méhakkal is. Ha mégis megtörténhetnék — mi nálam soha sem történt, hogy oly hidegben is nyitogatni kellene a méhakkot, p. o. valami befurakodott egér kiküszöbölésére nézve: ily esetben is, merem állítani, hogy legkevesebb melegvesztéssel jár a guuyolt Goboczy-féle s más ehez hasonló szerkezetű, felül kezelhető méhakk; mert nem áll, hogy nyitáskor fel kellene szakítani a padlás deszkát; hanem az az igaz, — mit e méhakk ismerői előtt nem kell bővebben bizonyítani, hogy midőn a fedél kikapcsolva levétezik, még mindig szorosan zárva maradnak a méhek; mert a keretek felső lécei szélesebbre vannak hagyva, mint alább, szorosan simulnak egymáshoz, s tulajdonképp ezek együttesen képezik a padlást. S e keretek egyik másikát ha felhuzom, hogy betekinthessek, azonnal vissza is ereszthetem a nélkül, hogy e pillanatig tartó kis nyíláson hideg tödülne be. Ennél egy kupos kas népe is inkább lehet — ily kényszer vizsgánál — veszélyezve, mert azt fel kell fordítani, a mikor is egészen tárt, öblös száján, mindenfelől tödül be a hideg. De legnagyobb mérvben lehet veszélyezve azon nép élete, s az a fiasítás, mely — mint általában a fenálló Berleps kaptároknál — az oldalajtó levételével, — s hogy átvizsgálathassék — a lépeknek egymás után kiszedésével, lépbakra helyezésével kerül ki a szabad levegőre. Ezt már aztán dermesztő hidegben csak is az Isten mentheti meg. Mindemellett nekem sohasem volt eszemben kárhoznati az efféle kaptárt! Okszerű kezelésben mindennek van módja és ideje. Most is csak a felül kezelhető kaptár ellenségeinek akartam kissé megnyitni szemüket, azoknak, kik nem gondolnak arra, hogy külföldön főbb méhésztékintélyek használták, s használják ma még inkább a felül kezelhető méhakkot a legnagyobb meglepéssel, s tennék-e, ha hasznát nem látnák?

Vegyes közlemények.

Örömmel értesítjük együletünk tagjait a „Homródmenti“ (Udvarhely megye) új méhésznök körünk megalakulása felől. A febr. 1-én tartott gyűlésen „vált az igó testté“,

a mikor a fontosabb tisztviselői állások Farkas József alelnök, Györfi István titkár és Gáspár Pál pénztárnok derék társaink személyében be is töltettek. Az elnöki és igazgató választmányi helyek azért hagyattak pár hétig betöltetlenül, hogy addig a kiállításban helyezett bő szaporulatból lehető megsértődés nélkül szervezhesse magát a kör. —

— **Együletünk ujonnan alakult választmánya** f. hó 4-én tartotta első ülését, melyben nemcsak a teljes tisztviselői kar, hanem a választmány helybeli tagjai is majdnem mindnyájan résztvettek. Az ülést, első alelnök Bodor László nyitotta meg, ki üdvözlőlvén az ujonnan alakult tisztikart és választmányt, hangsúlyozta, hogy ez évre is, fontos és nehéz feladat teljesítésére vannak hivatva, mert az egyület jövőjének biztosítását csak a fokozott munkásságban látja. A gazdag tárgysorozatban legélénkebb eszmecsere fejlődött ki, a méhésznök és a helyi egyület közötti viszony kérdése fölött. Miután a tekintetben a körök nincsenek eléggé tájékozva és az alapszabályok is hiányosak, elhatározta a választmány, hogy az alapszabályok kibővítésével segít e hiányon, mire nézve bizottságot jelölt ki. A bizottsági ülést előadás előzte meg. Álbó József ig. alelnök tartott előadást, az ő szokott vonzó modorával, a kaptárok kezeléséről, bemutatva és ismertetve egy javasolt Bodor-féle kaptárt.

— **Degán Ágoston** jeles méhésznök méltatása. — Hunyad megye közigazgatási bizottsága, f. évi január 10-én tartott üléséből a következő sorokat intézte Dégán Ágoston, a „Curs de stuparii“ című könyvcske szerzőjéhez, „mi ezen gyakorlati irányu működését méltánylattal fogadtuk s könyvet járási közegeink útján, a megye területén lévő román tannyelvű népiskoláknak és tanítóknak megszerzésre ajánlottuk. Errel, előismerésünk kifejezése mellett értesíteni kívánjuk tanító urat.“ Gratulálunk derék méhésztársuk által jól kiérdemelt kitüntetésnek s örülünk, hogy van vármegye, mely felfogva a méhészet, mint aközvagyonosodás igen fontos tényezőjének jelentőségét s annak terjesztése érdekében hathatósan közreműködik.

— **Teendők a méhesben** Az idéni, ritka zord tél nagyon megviselte a méheket. Ezért lehető éber figyelmet fordítson rájuk a méhésznök, ha azt akarja, hogy az eddig még életben lévő megmaradjanak. Februárban már fiasítás van a kaptároknak, azok kihülését annál inkább meg kell gátolnunk, mert költés-rothadás is állhat be könnyen. Különösen a hideg szelek elől védjük, mint már többször is ajánlva volt, — ellenzők által. Miután a tapasztalat bizonyítja, hogy a méhek nagy hidegben többet fogyasztanak: az idéni télen bizonyára igénybe vették a méhek méz-készleteiket, s a melyik családnak nem maradt bőven télire való, az ehen pusztulhat. Az ilyen családokat tehát okve len fel kell segíteni $\frac{1}{2}$ vízzel hígított mézzel, még pedig, ha nincs erre alkalmas étető készüléke a méhésznöknek, etessen meleg helyiségben; ha pedig kaptárjai helyökből nem mozdítatik valamelyik verőfényes napon! délben mézes kereteket akasztson be a költő-tér felső szakaszába. A melyik család zug, bizonyosan gyors orvoslást igénylő baja van, s valószínű, hogy szomjork bántja, mely esetben víz, vagy hígított mézzel saintén segíthetünk. —

Szerkesztésért felelős: **Bodor László.**

Felügyelő bizottság: **Álbó József, Fodor Gyula, Gebhardt Döme, Szentgyörgyi Lajos, Wieder József.**

Nyomatott Gámán János örökösénél, bel-középutcza Minorita-épület.